

(ΔΗ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 343 * ΕΤΟΣ ΙΕ' * ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1
ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΙΟΥΛΙΟΥ 1960 (Π.Ο.Η.) * ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

Ο ΔΑΙΜΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΙΡΕΣΕΩΣ

ΛΠΟΛΥΤΟΣ έναρμόνις εἶναι ἀδύνατον, τέλος πάντων, νὰ ἐπιτευχθῇ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἄνθρωποι διαχωρισμένοι εἰς ἄβυσσάλιας μεταξύ των ἀντιθέσεις διαπληκτίζονται, γρονθοκοποῦνται ἀγρίως καί, τέλος, συγκρούονται αἱματηρῶς εἰς φρικτοὺς καὶ ἀπανθρώπους πολέμους! Τὰ πράγματα μέχρις ἐνὸς σημείου ἔχουν τὴν ἐξηγησὶν των. Διαφορετικὴ θεώρησις τῆς ζωῆς, τὸ συμφέρον, αἱ κοινωνικαὶ διακρίσεις καὶ τὰ τοιαῦτα διαιροῦν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς καθιστοῦν ἐχθροὺς!

Τοὺς ἀνθρώπους! τοὺς «ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου» πορευομένους! Τοὺς χριστιανοὺς ὁμως, τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τί τοὺς διαιρεῖ;

Ἐδῶ ἀκριβῶς εὐρίσκεται τὸ δράμα! Μόνον δύο περιπτώσεις δικαιολογοῦν καὶ ἐπιβάλλουν μάλιστα τὴν διαίρεσιν, τὸ σχίσμα καὶ ἡ αἵρεσις ἀφ' ἐνὸς καὶ ἡ ἁμαρτία ἀφ' ἑτέρου!

Δὲν δύναμαι καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀκολουθῶ τὸν αἰρετικόν, τὸν ἀνατροπέα τοῦ θείου καθεστῶστος τῶν Ἱερῶν Κανόνων· δὲν πρέπει νὰ συμφωνήσω μὲ τὸν πόρνον, τὸν μοιχόν, τὸν ἁμαρτωλόν! Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς ἡ διαίρεσις ἐπιβάλλεται· συνιστᾷ πρᾶξιν ἀμύνης· βεβαίως δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ ὑβρίσω, νὰ καταστῶ ἐξαλλος ἀπὸ φανατισμόν καὶ μισαλλοδοξίαν, ὑποχρεοῦμαι ὁμως εὐπρεπῶς καὶ τιμίως νὰ διαχωρίσω τὰς εὐθύναι μου.

«...Τίς λόγος εἰπέ μοι σήμερον ἀφίστασθαι τῶν Πατέρων, τοῖς νεωτέροις τουτοῖσι προσκειμένους, αὐρεῖον δὲ καὶ τούτου ἐκπίπτειν; ἔξ ὧν εὖ μάλα καὶ ἐξόν τὸ τῶν Πατέρων κανόνιον κρατύνειν καὶ τὴν τῶν ἀποστόλων φυλάττειν διαταγήν· καὶ οὐδὲ πρὸ τοῦ Ἰουδαίου Πάσχα πασχάζειν ποτέ...»

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΠΗΓΑΣ
(περὶ τοῦ νεωτερισμοῦ τοῦ νέου Καλανδαρίου)

Γεννᾶται ὁμως τὸ ἐρώτημα: Οἱ χριστιανοί, οἱ ὀρθόδοξοι· χριστιανοί, διαχωρίζονται μεταξύ των μόνον ἐξ αἰτίας τῆς αἵρέσεως καὶ τῆς ἁμαρτίας;

Ὦ! δυστυχῶς ὄχι! Συνήθως συμβιβάζονται μὲ τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν ἁμαρτίαν καὶ διαιροῦνται δι' ἄλλους λόγους! Ὁ

Δαίμων τῆς Διαίρεσεως ἀπειλεῖ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, τῆς οἰκογενείας, τῶν χριστιανῶν, ἐφιλατικώτερον παντὸς ἄλλου κινδύνου!

Χριστιανοί τὰ αὐτὰ φρονοῦντες, τὰ αὐτὰ διακηρύσσοντες, περὶ τῶν αὐτῶν ἀγωνιζόμενοι, εὐρίσκονται μεταξύ των ἀπομονωμένοι καὶ ὁ εἰς ἄγνοεῖ τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἄλ-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΤΩΣΙΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΡΩΣΙΝ

ΤΟΝ ΔΙ ΗΜΑΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΗΜΕΤΕΡΑΝ ΣΩΤΗΡΙΑΝ

ΕΛΕΕΙΝΩΣ καὶ ἀθλίως διέκειτο ἡ ἀνθρωπότης δυσωποῦσα πρὸς τὴν παρὰ Θεοῦ ἐπίσκεψιν αὐτῆς καὶ ὄντως ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων, ἤλθε ἐπὶ τὸ πλανώμενον, ἵνα ἀναλάβῃ αὐτὸ ἐπὶ τῶν σταυροφόρων ὤμων καὶ εἰς τὴν ἀνωζωὴν ἐπαναγάγῃ. Ὁ Λόγος λύχνον ἤψε τὴν αὐτοῦ σάρκα καὶ τὴν οἰκίαν ἐσάρωσε τὸν νόσμον ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας ἀποκαθαίρων, ἵνα τὴν δραχμὴν εὗρῃ, τὴν βασιλικὴν εἰκόνα συγκεχυμένην τοῖς πάθεσι. Ὁ ὑψηλὸς διὰ τὴν συγκύπτουσαν χαμὰ ψυχὴν ἐταπεινώθη, ὥπως συναννύσῃ αὐτήν, κάτω ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας νεύουσας.

Γρηγόριος Ναζιανζηνός

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ συγκλονιστικώτερον θέαμα διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴ ἀπ' αὐτὸ ποῦ προσφέρει ἡ πορεία τῆς πτώσεως καὶ τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ γῆς. Διότι τὰ γεγονότα δὲν ἐγγίζουσιν τὴν τύχῃ ἐνὸς ἀνθρώπου ἢ μᾶς ἐποχῆς. Ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ λυκαυγὲς τῆς δημιουργίας καὶ κατευθύνονται ἕως τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου. Καὶ εἰς κάθε βῆμα βλέπομεν τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ.

Δι' αὐτὸ καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει ν' ἀγνοῇ τὴν δραματικὴν πτώσιν του, δὲν πρέπει νὰ μὴ ἀτε-

λου!

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι μυστηριώδες. Εἶναι ἀπλοῦν καὶ εὐεξήγητον. Ὅταν θεωρήσω τὸν ἑαυτόν μου ἀνώνυμον ὄργανον, ἀπρόσωπον στοιχεῖον μᾶς ιδέας, ἐνὸς ἀγῶνος, τότε ἀσφαλῶς τὸ «ΕΓΩ» θὰ καταποντισθῇ εἰς τὸν ὠκεανὸν μᾶς ἀγάπης, ἀναβλυζούσης ἀπὸ τὴν συμπαράστασιν συναγωνιζομένων ἀδελφῶν ὅταν πιστέψω, ὅτι εἰμαι μέλος τοῦ Σώματος, τότε ἀσφαλῶς θὰ ἔχω τὴν συναίσθησιν τῆς ὀργανικῆς συνοχῆς τοῦ σώματος καὶ θὰ θεωρῶ φυσιολογικὴν κατὰστασιν τὴν ὁμαδικὴν δραστηριότητα. Ὅταν ὅμως θελήσω νὰ εὐρεθῶ ὑπεράνω τῶν ιδεῶν καὶ νὰ πιστέψω, ὅτι ἐγὼ μόνον ἐνδιαφέρομαι καὶ ἀγωνίζομαι, τότε ἀσφαλῶς αὐτομάτως θὰ φαντασθῶ ὅτι εἰμαι ὁ Ἄτλας, ποῦ κρατῶ εἰς τοὺς ὤμους μου τὸν κόσμον! Καὶ τότε συμπλέκονται τὰ ὅρια φαιδρότητος καὶ ἀσχημοσύνης!

Ὅταν ὁ Χριστὸς ἠύχῃθι καὶ ἤξιωσε «ἵνα οἱ πάντες ἐν ᾧσιν», τότε ὅσοι διαίρουνται μεταξύ των, χωρὶς νὰ συντρέχουν λόγοι ἁμαρτίας ἢ αἵρέσεως τότε ἀσφαλῶς οἱ τοιοῦτοι εἶναι ἢ ἔμποροι εὐσεβείας, ἢ δοῦλοι τοῦ Σατανᾶ ἢ προδότες τοῦ Χριστοῦ!

νίξῃ πρὸς τὸν λυτρωτὴν. Ἡ γνώσις εἶναι δύναμις. Τὰ γεγονότα εἶναι, τόσον πειστικά τόσον συγκλονιστικά, ὥστε ὁ ἄνθρωπος ποῦ θὰ τὰ στοχασθῇ νὰ ὑποστῇ μίαν ἀναμόρφωσιν. Ἀναριπίζεται ἡ ψυχὴ ὑπὸ τῆς ἐλπίδος καὶ κραταιοῦται ὑπὸ τῆς πίστεως, διὰ τὴν θελήσῃ νὰ ἀναβαπτισθῇ εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς Παναγίας καὶ Παντοδυνάμου βουλήσεως τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐκράτησεν τὸ ὕψιστον δῶρον τοῦ Θεοῦ τὴν ἀναμαρτησίαν δηλ. καὶ τὴν ἀγνότητά. Τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν φοικτικά. Θάνατος τὰ ὁ ψόνα τῆς ἁμαρτίας. Ὁ Θεὸς εἶχεν ὑποστῇ ἀπὸ τὸ δημιούργημα Του μίαν προσβολήν. Καὶ ἡ αἰωνία κατὰρα ἐκάλυπεν τὴν δραματικὴν φυγὴν τῶν πρωτοπλάστων ἐκ τοῦ παραδείσου. Ὁ κατήφορος ὅμως ἦτο ὀλισθηρός. Ὁ ἄνθρωπος ὅλο καὶ ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅλο καὶ ἐσκιάζετο ἡ λογικὴ, ἐξησθένει ἡ βούλησις καὶ ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὸν Θεόν ἐμεγάλωνε.

Ἐν τούτοις ὁ Δημιουργὸς δὲν κατεδίκασε τὸ ἁμαρτωλὸν γένος εἰς τὸν αἰώνιον κολασμόν. Ἐπρεπε νὰ εὐρεθῇ εἰς τοῦτοπος ἐπανορθώσεως, νὰ συνδιαλλαγῇ ἐπὶ τέλους ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν Θεόν. Ἡ ἁμαρτία ὅμως εἶχεν φθείρει ἀνεπανορθώτως τὴν δύναμιν τῆς ἐπιστροφῆς.

Ὁ νοῦς δὲν ἦτο φωτεινός, ἡ βούλησις εἶχεν καταρρεύσει, ἡ εἰκὼν τοῦ Πατρὸς εἶχεν σβῆσαι εἰς τὴν μνήμην τῆς ἁμαρτωλῆς ψυχῆς. Ἐνῶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἦτο εἰς νεκρὸς, ἡ θεία δικαιοσύνη ἀπῆται τόσον μεγάλην ἐξιλέωσιν διὰ τὴν γενομένην ὕβριν πρὸς τὸν Θεόν, ὥστε κατῆντα ἐντελῶς ἀδιανόητον νὰ σωθῇ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰς ἰδικὰς του δυνάμεις. *«Ἀδελφὸς σὺ λυτρωῖται· λυτρωθήσεται ἄνθρωπος; σὺ δώσει τῷ Θεῷ ἐξίλασμα ἑαυτοῦ, καὶ τὴν τιμὴν τῆς λυτρώσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ»* λέγει ὁ προφητὰν.

Ὁ δρόμος συνεπῶς τῆς ἐπιστροφῆς ἦτο κλειστός. Τεράστιοι ὀγκόλιθοι παρανομῶν, παρακοῆς καὶ ἁμαρτίας ἠμποδίζον τὸν ἄνθρωπον νὰ στρέψῃ ὀπίσω. Ὁ Παντοδύναμος ὅμως καὶ Πανάγαθος Δημιουργὸς τοῦ κόσμου εἶχεν προετοιμάσει τὸ σχέδιον τῆς ἀπολυτρώσεως. Ἦδη ὁ προφήτης Ἡσαΐας λέγει: «Ἐγὼ εἰμι, ἐγὼ εἰμι ὁ ἐξαλείφων τὰς ἀνομίας σου ἕνεκεν ἐμοῦ». Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἀνεζητεῖ ψηλ' φητὼς τὴν θύραν τῆς σωτηρίας. Δησθάνετο ὅτι ὁ δρόμος αὐτὸς ἐκβάλλει εἰς τὸ χάος, ἔβλεπε τὸν ἑαυτόν της καὶ ὕψωνε φωνὰς ἄλλοφροσύνης πρὸς τὸν Θεόν διὰ νὰ τὴν σώσῃ. Ὁ ἅγιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος λέγει ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ὁμοίαζε μὲ τὴν αἰμορροῦσα γυναῖκα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ *«Ἡ ψυχὴ αὐτῆς, κἂν τετραυμάτιστο τραύμασι παθῶν ἀτιμίας, κἂν τετόφλωτο ὑπὸ τοῦ σκότους τῆς ἁμαρτίας, ἀλλ' ὅμως θέλησιν εἶχεν τοῦ βοηθεῖν καὶ καλέσαι Ἰησοῦν, ἵνα αὐτὸς ἐλθὼν λύτρωσιν αἰώνιον ποιήσῃ τῇ ψυχῇ»*.

Τὸ πᾶν λυπὸν ἐναπέκειτο εἰς τὸν Θεόν. Ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ὁδηγηθῇ εἰς ἀδιέξοδον. Μόνον ὁ Δημιουργὸς θὰ ἠδύνατο νὰ σώσῃ τὸ δημιούργημα Του. (Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

Κυριακή τῶν Ἀγίων Πατέρων
Ἰων. 17, 1 - 13

Ο ΛΩΡΟΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὄνό-
ματί σου οὓς δέδωκάς μοι, ἵνα ὥσιν
ἐν καθῶς ἡμεῖς.

Ὁ Κύριος

Ποῖον ἄλλον συνήγορον καὶ μεστήτην θὰ ἡμποροῦ-
σε νὰ εὕρῃ ὁ ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος πρὸς τὸν Θεὸν ἀπὸ
τὸ ἴδιον τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς Ἀγίας Τριάδος ;

Καὶ ἰδοὺ ὁ γλυκύτατος Ναζωραῖος, ὁ ὑπέρροχος
Σωτὴρ, γονατιστὸς παρακαλεῖ τὸν Πατέρα Του διὰ τὰ
θλιβερά πλάσματα, τοὺς ἀνθρώπους.

Μέχρι τώρα ὠμιλοῦσε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, τώ-
ρα ὁμιλεῖ πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ
στιγμὴ τῆς προσευχῆς τοῦ Ἀναμαρτήτου εἶναι συγ-
κλονιστικὴ. Αἰσθάνεται κανεὶς τὴν μεταρσίωσιν, τὴν
ἀνάτασιν καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς προσευχῆς. Βλέπει ὅτι
εἶναι ἡμόνη κλίμαξ διὰ ν' ἀναβῶμεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

«Ἰνα ὥσιν ἔν», λέγει ὁ Κύριος. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ
μεγίστη ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀλήθεια εἰς τὸν
κόσμον εἶναι μία δὲν εἶναι πολλαί. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ
Χριστοῦ εἶναι μία, ἡ πόλη τῆς Σωτηρίας ἐπίσης μία.
Δι' αὐτὸ καὶ θέλει τοὺς ἀνθρώπους ἡνωμένους γύρω
ἀπὸ τὸν φωτεινὸν αὐτὸν ἄξονα. Ὅποιος καλλιεργεῖ
τὴν διαίρεσιν, τὰ σχίσματα, τὰς ἀποστασίας παραβαί-
νει τὴν θείαν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου. Καὶ ὅποιος εἶναι
παραβάτης τῆς ἐντολῆς Του, υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἀργὰ
ἢ γρήγορα θὰ δρέψῃ τοὺς πικροὺς καρποὺς τῆς παρα-
κοῆς. Ἡ σωτηρία μας συνεπῶς εξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐνό-
τητός μας, καὶ ἐκ τῆς παραμονῆς μας ἐντὸς τοῦ πνεύ-
ματος τῆς μίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως
τὸ ἐμβρυον τρέφεται ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς μητρός του διὰ
τοῦ ὁμφαλίου λώρου, οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος σώζεται
ψυχικῶς μόνον ὅταν συνδέεται μετ' τὸ σῶμα τῆς ὀρθο-
δοξίας διὰ τοῦ πνευματικοῦ λώρου.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Ὑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Βρετάκος
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

❖❖

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμας 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυ-
σοστόμου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως
Γ'

ΚΑΙ ΟΤΙ μὲν τὴν ἀμαρτωλὴ ψυχὴν ἡ προσευχὴ εὐκόλως
τὴν ἐξαγνίζει, μᾶς τὸ διδάσκει ὁ Τελώνης, ὁ ὁποῖος παρε-
κάλεσε τὸν Θεὸν νὰ συγχωρηθῇ καὶ ἐσυγχωρήθῃ. Μᾶς τὸ
διδάσκει ἐπίσης καὶ ὁ λεπρὸς, ὁ ὁποῖος παρεκάλεσε τὸν
Θεὸν καὶ ἐκαθαρίσθη ἀμέσως.

Ἐὰν δὲ τὸ σακατεμένον σῶμα ὁ Θεὸς τὸ ἐθεράπευσε ἀ-
μέσως, πολὺ περισσότερον θὰ θεραπεύσῃ, ὡς φιλόανθρωπος,
τὴν ἀρρωστημένην ψυχὴν.

Διότι ὅσον πολυτιμότερα ἀπὸ τὸ σῶμα εἶναι ἡ ψυχὴ, τό-
σον περισσότερον εἶναι φυσικὸν ὁ Θεὸς νὰ ἐπιδεικνύῃ πολὺ
μεγαλύτερα φροντίδα. Χιλιάδας παραδειγμάτων θὰ ἡμπο-
ροῦσε νὰ ἀναφέρῃ κανεὶς καὶ ἀπὸ τὴν Παλαιὰν καὶ ἀπὸ τὴν
Καينὴν Διαθήκην, ἂν ᾔθελε ν' ἀριθμῇσθαι ὅλους ἐκείνους ποὺ
ἐσώθησαν διὰ τῆς προσευχῆς.

Ἴσως ὁμως κάποιος ἀπὸ τοὺς ὀκνηροὺς καὶ ἀπὸ ἐκεί-
νους ποὺ δὲν θέλουν νὰ προσεύχωνται μετ' ἐπιμέλειαν καὶ
σοβαρότητα, ἀναφέρει τὰ λόγια τοῦ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς εἶπεν,
ὅτι «οὐ πάς ὁ λέγων μοι Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν
Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πα-
τρός μου τοῦ ἐν Οὐρανοῖς». Δικαιολογημένα ὁμως θὰ ἀνέ-
φερε κάποιος αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἐὰν ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι μόνη
ἡ προσευχὴ ἀρκεῖ διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Ἀφοῦ ὁμως το-
νίζω ὅτι ἡ προσευχὴ εἶναι θεμέλιον τῶν ἀγαθῶν πράξεων,
καὶ ρίζα τοῦ ἐναρέτου βίου, οὐδεὶς νὰ χρησιμοποίησθαι τοὺς
λόγους αὐτοὺς ὡς πρόφασιν διὰ τὴν ὀκνηρίαν του. Διότι ὁ
ἄνθρωπος δὲν σώζεται μόνον μετ' τὴν σωφροσύνην χωρὶς τὴν
συνδρομὴν καὶ ἄλλων ἀρετῶν, οὔτε μόνον μετ' τὴν φροντίδα
τῶν πτωχῶν, οὔτε μόνον μετ' τὴν χρηστότητα, οὔτε μετ' μία
ἀπὸ τὰς λοιπὰς ἀρετάς, ἀλλὰ πρέπει ὅλοι νὰ συνυπάρχουν
εἰς τὰς ψυχὰς μας. Ἡ προσευχὴ δὲ ὡς ρίζα καὶ θεμέ-
λιον στηρίζει ὅλας τὰς ἀρετάς. Ὅπως ἀκριβῶς δὲ τὸ πλοῖον
καὶ ἡ οἰκία εἶναι ἰσχυρὰ ἀναλόγως τῶν θεμελίων τῶν ἔστι
καὶ ἡ προσευχὴ συγκρατεῖ καὶ στηρίζει τὸν βίον μας. Χω-
ρὶς δὲ αὐτὴν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πράξωμεν κάτι ἀγαθὸ καὶ
σωτήριον.

Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἀπ. Παῦλος μᾶς προτρέπει καὶ μᾶς πα-
ρακινεῖ συνεχῶς λέγων: «Τῇ προσευχῇ προσκαρτερεῖτε,
γρηγοροῦντες ἐν αὐτῇ ἐν εὐχαριστίᾳ». Καὶ ἄλλου: «Ἀδια-
λείπτως προσεύχεσθε ἐν παντὶ εὐχαριστοῦντες· τοῦτο γάρ
ἐστὶ θέλημα Θεοῦ». Καὶ εἰς ἄλλο μέρος πάλιν: «Προσεύχε-
σθε ἐν παντὶ καιρῷ, ἐν Πνεύματι, εἰς αὐτὸ ἀγρυπνοῦντες, ἐν
πάσει προσκαρτερήσετε καὶ δεήσετε».

Μὲ τὸσον πολλὰς καὶ θείας ἐπικλήσεις μᾶς ἐκάλεῖ ὁ ἡγε-
μὼν τῶν Ἀποστόλων. Ἀρμόζει λοιπὸν, ἀφοῦ διδασκόμεθα
ἀπὸ αὐτόν, νὰ διάγωμεν τὴν ζωὴν μας μετ' προσευχὴν καὶ μετ'
αὐτὴν συνεχῶς νὰ ἀρδεύωμεν τὴν διάνοιάν μας.

Διότι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχοντες ἀνάγκην αὐτῆς ὅπως ὅλα
τὰ δέντρα ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ νερό. Διότι οὔτε ἐκεῖνα ἡμπο-
ροῦν νὰ κάμουν καρποὺς ἂν δὲν ποτισθοῦν εἰς τὰς ρίζας
τῶν, οὔτε ἡμεῖς θὰ ἡμπορέσωμεν νὰ δώσωμεν τοὺς πολυτί-
μους καρποὺς τῆς εὐσεβείας μας, ἂν δὲν ποτίσωμεν τὴν ψυ-
χὴν μας μετ' τὴν προσευχὴν.

(Συνέχεια εἰς τὴν 7ην σελίδα)

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ 13ης ΙΟΥΛΙΟΥ

ΓΑΒΡΙΗΛ Ο ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ

Ἐγὼ εἰμι Γαβριήλ ὁ παρεστηκὼς
ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Λουκ. α' 19

Η Π. καὶ Κ. ΔΙΑΘΗΚΗ εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὰς
πολλὰς ἐμφανίσεις τοῦ ἀρχαγγέλου αὐτοῦ. Ἐξαγγέ-

Ο ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ ΓΑΒΡΙΗΛ

Ἀπὸ φορητὴ εἰκόνα (ἡ Εὐαγγελισμὸς τῆς
Θεοτόκου) τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελι-
σμοῦ Ρόδου. (ἔργον Φ. Κόντογλου)

λει τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, ἀποκαλύπτει τὰ μέλλοντα,
ἐμφανίζεται ὡς δατασία καὶ ὄραμα εἰς τοὺς ἁγίους
ἄνδρας. Εἰς τὸν Προφήτην Δανιὴλ καθὼς καὶ εἰς
τὸν Ἱερεμίαν ὁ Γαβριήλ ἐμφανίζεται διὰ νὰ δώσῃ
ἐρμηνείαν δυσκόλων πνευματικῶν προβλημάτων.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς τὸν ἀναφέρει ἐπανει-
λημμένως. Ὁ Γαβριήλ φέρει εἰς τὸν κόσμον τὸ μή-
νυμα τῆς γεννήσεως τοῦ Προδρόμου, ὁ ἴδιος δὲ ἀ-
ναγγέλλει εἰς τὸν Ἰωακείμ καὶ τὴν Ἄνναν τὴν
πληροφορίαν τῆς γεννήσεως τῆς Θεοτόκου. Τὸ μέ-
γιστον δὲ ὅτι ὁ αὐτὸς ἀρχάγγελος εὐαγγελίζεται εἰς
τὴν Θεομήτορα τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος εἰς τὸν
κόσμον.

Ἐμφανίζεται εἰς τὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ λέγει νὰ

παράλβῃ τὸ παιδίον καὶ τὴν Μαρίαν διότι τοῦτο
ἦτο ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. Κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ
Σωτῆρος ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτὸς ἀρχάγγελος καὶ ὑ-
πηρέτης τῶν βουλῶν τοῦ Ὑψίστου ἐμφανίζεται εἰς
τοὺς ἀγρανθοῦντας ποιμένας καὶ τοὺς ἐξαποστέλλει
νὰ προσκυνήσωσι καὶ νὰ ἴδωσι τὸν Κύριον.

Αὐτὸς στέλλει τὸν Ἰωσήφ μετὰ τὴν Μαρίαν καὶ
τὸ Σωτήρα εἰς Αἴγυπτον καὶ ὁ ἴδιος πάλιν τοὺς ἐ-
παναφέρει.

Οἱ Πατέρες δὲ τῆς Ἐκκλησίας πιστεύουν ὅτι ὁ
Γαβριήλ εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀπεκάλυψε τὸν λί-
θον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου τοῦ Κυρίου καὶ
ἀνήγγειλε εἰς τὰς Μυροφόρους τὸ χαρμόσυνον τῆς
Ἀναστάσεως μήνυμα.

Τὰ παλαιὰ ἀποκαλυπτικὰ βιβλία τῶν Ἑβραίων
ἀναφέρουν τὸν Γαβριήλ ὡς ἓνα ἐκ τῶν τεσσάρων
Ἀρχαγγέλων «Οἱ προσαναφέρουσι τὰς προσευ-
χὰς τῶν ἁγίων καὶ εἰσπορεύονται ἐνώπιον τῆς
δόξης τοῦ ἁγίου» τόση εἶναι ἡ πνευματικὴ ἀκτι-
νοβολία τοῦ ἀρχαγγέλου αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τῆς Π.
καὶ Κ. Διαθήκης ὥστε ὁ ψευδοπροφήτης καὶ ἀγύρ-
της Μωάμεθ, διὰ νὰ γίνῃ πιστευτὸς ἐν τοῖς Ἀραβι-
ῶσι, ἐδέχθη τὴν ἀποκάλυψιν ἐκ μέρους
τοῦ Γαβριήλ, ὅστις μάλιστα καὶ συνεπολέμησε μετ'
αὐτοῦ εἰς τὴν Μέκκαν ἐναντίον τῶν στασιαστῶν ἐπὶ
κεφαλῆς τριῶν χιλιάδων ἀγγέλων.

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων
Ἀναργύρων τοῦ Παραρτήματος Λομβραίνης
Θηβῶν

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων
εἴτε ἀπὸ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφό-
ρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ
ἡμῶν ἁγῶνος ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν
Ταμίαν Ἱεροῦ ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ,
ὁδὸς, Κόρινθος 32 — Ἀθήναι.
(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

ΠΩΣ ΕΣΚΕΠΤΟΝΤΟ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΝΕΡΓΟΥΣΙΝ ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Υπό δαιολογ. μοναχοῦ **ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΑ**

ΠΟΛΥΣ ΓΙΝΕΤΑΙ λόγος ἐσχάτως, μεγάλη παρατηρεῖται κίνησις καὶ δραστηριότης ἐπιδεικνύεται ἐκ μέρους τῶν διοικούντων τὰς κατὰ μέρος χριστιανικὰς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῆς «Ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν». Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τούτων ἀλλεπάλληλα συγκροτοῦνται συνέδρια ἐν τε τῷ ἐξωτερικῷ καὶ τῇ Πατρίδι ἡμῶν, ἐνθα ἐγένοντο κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἐν Κηφισῇ Ἀθηνῶν καὶ ἐν Ρόδῳ, προετοιμάζεται δὲ τοιοῦτον ἐν Ρόδῳ καὶ διὰ τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον. Πῶς ὅμως ἐνωοῦσι τὴν ἔνωσιν ταύτην καὶ ὑπὸ ποῖον πνεῦμα ἐπιδιώκουσι τὴν πραγματοποίησιν ταύτης οἱ ἡγούμενοι τῶν κινήσεων αὐτῶν;

Καὶ ὅτι μὲν οἱ ἑτεροδόξοι (Παπισταὶ καὶ αἱ Προτεστάντικαὶ παραφυάδες διὰ τῶν συνέδριων τούτων καὶ τῶν συζητήσεων ἐπιζητοῦσι τὴν ὑπ' αὐτοὺς ὑπαγωγὴν τῆς Ὁρθ. Ἐκκλησίας, εἶναι πρόδηλον διότι ἐὰν πράγματι καὶ εὐκρινῶς ζητοῦσι τὴν ὑπ' αὐτοὺς ὑπαγωγὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπεθύμουν οὗτοι τὴν κατὰ Θεὸν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, δὲν εἶχον νὰ πράξουν ἑτερόν τι, παρὰ νὰ ἀκολουθήσουν τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ τῆς ὁποίας αὐτοὶ ἀπεσπίασθαι καὶ ἀποσχίσθαι, ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ὁκτῶ ἀπὸ Χριστοῦ πρώτων αἰώνων, ἡ ὁποία εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία καὶ καθημερινῶς εὐχεται «ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΕΝΩΣΕΩΣ».

Τὸ περίεργον ὅμως εἶναι: διατὶ οἱ ἡγούμενοι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν προβάλλουν πρὸς τοὺς κινουμένους διὰ τὴν «ἔνωσιν» τὸ σύντομον καὶ ἀδιάσειστον τοῦτο ἐπιχείρημα, ἀλλὰ κατὰτρίβονται εἰς συναντήσεις καὶ συνέδρια, εἰς συμβούλια καὶ διαβούλια, εἰς συζητήσεις καὶ ἀναζητήσεις, καὶ πρὸ πάντων εἰς ἀπώλειαν τοῦ πολυτίμου χρόνου, λησμονοῦντες τὸ φιλοσοφικὸν λόγιον «ΦΕΙΔΟΥ ΧΡΟΝΟΥ» καὶ μὴ ἐνθυμούμενοι τὸ ἰστορούμενον ὑπὸ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἱστορικοῦ Σωκράτους τοῦ Σχολαστικοῦ ἐν τῷ δεκάτῳ κεφαλαίῳ τοῦ Πέμπτου Βιβλίου τῆς κατ' αὐτὸν Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, ὅπερ καὶ μεταφέρομεν ἐνταῦθα κατ' ἀπλοποίησιν:

Θεοδόσιος ὁ Μέγας, Ἀυτοκράτωρ Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ θεῖου ζήλου κινούμενος καὶ ἐπιθυμῶν ὅπως ἐνώσῃ μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πάντας τοὺς κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτοῦ ὄντας ὑπὸ διαφόρους αἵρέσεις Χριστιανούς (Ἀρειανούς, Εὐνομιανούς, Μακεδονιανούς κ.λ.π.), ἐκινολόγησε τὸν σκοπὸν τοῦ πρὸς τὸν τότε Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἀγίον Νεκτάριον, ἐρωτήσας αὐτόν: Μὲ ποῖον τρόπον θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἔνωσις τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ μὴ διαφωνῇ ὁ Χριστιανισμός; Διότι, ἔλεγε, πρέπει νὰ ἐξετασθῇ τὸ ζήτημα τὸ χωρίζον τὰς Ἐκκλησίας, νὰ ἀπομακρυνθῇ ἡ ἀφορμὴ τῆς διαφωνίας καὶ νὰ ἐπέλθῃ ἡ ὁμοφωνία καὶ συμφωνία τῆς Ἐκκλησίας.

Σκεφθεὶς ὁ Πατριάρχης καὶ συνεννοηθεὶς μετὰ τῶν αὐτοῦ συμβούλων, κατέληξεν εἰς τὴν ἀπόφασιν, ὅτι: Αἱ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ ΔΕΝ ΕΝΩΝΟΥΣΙ ΤΑ ΣΧΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ἀλλὰ καὶ φιλονεικοτέρους πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπεργάζονται τοὺς αἱρετικούς. Ὅθεν συμβουλεύει ὁ Πατριάρχης τὸν Ἀυτοκράτορα ἵνα ἀποφύγῃ τὰς συζητήσεις καὶ τὰς διαλεκτικὰς μάχας· νὰ προσκαλέσῃ δὲ τοὺς ἀρχηγούς τῶν αἱρετικῶν καὶ νὰ προβάλλῃ αὐτοῖς τὴν ἐρώτησιν: ΠΩΣ ΘΕΩΡΟΥΣΙ ΤΟΥΣ

ΠΡΟ ΤΗΣ ΔΙΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΓΙΟΥΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΥΤΩΝ; δέχονται αὐτοὺς ὡς Ἁγίους; ἢ θεωροῦσι τούτους ἀλλοτρίους, ξένους καὶ ὡς ὄντας μακρὰν τοῦ Χριστιανισμοῦ; Καὶ ἐὰν οὗτοι, οἱ αἱρεσιάρχαι, ἀπαντήσωσι καὶ εἰπωσιν, ὅτι: δὲν δέχονται οὐδὲ ἀναγνωρίζουσιν, ἀλλὰ μάλλον ἀθετοῦσιν αὐτούς· τότε νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτοὺς ὁ Βασιλεὺς, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀποφασίσαιτε καὶ καταδικάσατε καὶ ἀναθεματίσατε αὐτοὺς τοὺς Ἁγίους. Καὶ ἐὰν τολμήσωσι νὰ πράξωσι τὸ τοιοῦτον, ἀμέσως ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῶν παρευρισκομένων θὰ ἐκδιωχθῶσι κακηγκάκως, καὶ τοιουτοτρόπως ἡ νίκη θὰ εἶναι ὑπὲρ ἡμῶν. Ἐὰν ὅμως οἱ αἱρεσιάρχαι εἰπωσιν ὅτι δέχονται καὶ ἀναγνωρίζουσιν τοὺς ἀρχαίους Διδασκάλους, τότε ἰδικὸν μας εἶναι = εἰς ἡμᾶς δηλαδὴ ἀπόκειται, ἵνα παρουσιάσωμεν τὰ Βιβλία τῶν παλαιῶν Διδασκάλων καὶ ἀπὸ αὐτὰ νὰ παρουσιάσωμεν καὶ ἀποδείξωμεν ἡ ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν κατέχομεν ἡμεῖς μόνον οἱ Ὁρθόδοξοι.

Δέχεται τὴν γνώμην τοῦ Πατριάρχου ὁ Βασιλεὺς, καὶ εὐθὺς καλέσας τοὺς ἀρχηγούς τῶν αἱρετικῶν, ἠρώτησεν αὐτούς: Ἐὰν δέχονται τοὺς πρὸ τῆς διαιρέσεως Διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας ἐκεῖνοι δὲ ἀπήντησαν ὅτι δέχονται αὐτοὺς καὶ τιμῶσι μάλιστα ὡς καθηγητάς των. Πάλιν ὁ Βασιλεὺς ἠρώτησεν αὐτούς: Ἐὰν ἀκολουθῶσι τοὺς Διδασκάλους τούτους, καὶ ἐὰν θεωρῶσιν αὐτοὺς μάρτυρας ἀξιοπίστους τοῦ χριστιανικοῦ δόγματος.

»Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ τῶν θρησκειῶν προεστώτες καὶ οἱ παρ' ἐκάστους αὐτῶν διαλεκτικοί· — ΚΑΙ ΓΑΡ ΗΣΑΝ ΠΟΛΛΟΙ ΠΑΡ' ΑΥΤΩΝ ΗΥΤΡΕΠΙΣΜΕΝΟΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΔΙΑΛΕΞΕΩΣ —, οὐκ εἶχον ὅτι καὶ ποιήσουσιν. Ἐνέπεσε γὰρ εἰς ἐκάστους διαφανία· τῶν μὲν λεγόντων καλὴν εἶναι τὴν τοῦ Βασιλέως πρότασιν· τῶν δὲ, μὴ συμφέρουσαν τῷ σκοπῷ αὐτῶν. Ἄλλοι γὰρ ἄλλως εἶχον περὶ τὰ βιβλία τῶν παλαιῶν καὶ οὐκέτι ἀλλήλους συνέπνεον (συνεφώνουν). Ἐδιχονόουν τε οὐ μόνον πρὸς τὰς ἄλλας τῶν θρησκειῶν, ἀλλ' ἤδη καὶ εἰς ἑαυτοὺς οἱ τῆς μιᾶς ὄντες αἵρέσεως. Η ΟΥΝ ΟΜΟΦΩΝΟΣ ΚΑΚΙΑ, ΩΣ Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙ ΓΙΓΑΝΤΩΝ (ἐν τῇ κατασκευῇ τοῦ Πύργου τῆς Βαβέλ) ΔΙΕΣΠΑΡΤΟ, ΚΑΙ ΑΝΑΤΕΤΡΑΠΤΟ Ο ΤΗΣ ΚΑΚΙΑΣ ΠΥΡΓΟΣ ΑΥΤΩΝ. Γινὺς ὁ Βασιλεὺς» κ.τ.λ.π.

Δὲν θὰ ἦτο καλόν, καὶ ἀποτελεσματικόν μάλιστα, ἔνα παρόμοιον τρόπον νὰ μετεχειρίζοντο καὶ οἱ ἐκ τῶν ὀρθοδόξων ἐπιζητούντες τὴν ἔνωσιν μετὰ τῶν ἐκ τῆς Δύσεως πολυσπύρων δογματικῶν δοξασιῶν καὶ θρησκευμάτων;

«Καὶ Γάλλοι καὶ Ἀγγλοὶ καὶ Γερμανοί, ἔγραφε διάσημος ὀρθόδοξος Ἐκκλησιαστικὸς Διδάσκαλος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, παρ' ἡμῶν ἔλαβον τὴν θρησκείαν καὶ μεθ' ἡμῶν ἦσαν μέχρι τοῦ 870 ἔτους, ὅτε ἀπελάκτισεν ὁ Πάπας ἕνεκα τῶν καινοτομιῶν του. Ἀλλὰ καὶ τῷ Πάπᾳ καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν Λατίνοις, ἑλληνιστὶ ἐκήρυξαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι (εἶπε τὸν Πέτρον, εἶτε τὸν Παῦλον θέλουσιν οὗτοι ὡς κήρυκὰ των, πρώτον Διδάσκαλον καὶ Ἐπίσκοπόν των). Ἐπομένως, ἂν ποτε αἰσθανθῶσι τὴν πλάνην των, ὀφείλουσι νὰ ἐπιστρέψωσιν ὅθεν ἀπεφοίτησαν (πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν δηλαδὴ), ἄνευ οὐδεμιᾶς παρατηρήσεως. ΣΥΝΟ-

ΔΟΙ ΚΑΙ Η ΛΕΓΟΜΕΝΗ ΕΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΔΕΝ ΑΠΑΙΤΟΥΝΤΑΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ· διότι δὲν πρόκειται νὰ ἐνώσωμεν Κράτη πολιτικῶς διϊστάμενα, ὧν τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα ἀλληλομαχοῦντα ἀπαιτοῦσι συγχώνευσιν καὶ συμβιβασμόν.

Παρ' ἡμῶν ἔλαβον τὴν θρησκείαν καὶ ἀφηνίασαν· θέλοντες δὲ νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ Πάτρια, ἐν ἡμῖν μόνον ἐπιβάλλεται: Νὰ ἐξέλθωμεν δηλονότι πρὸς ὑπάντησίν των, ἅμα μάθωμεν ὅτι ἐπαγέρχονται εἰς τὴν πατρικὴν ἐστίαν... ΕἶΝΑΙ ΓΕΛΟΙΟΝ ΔΙΑ ΤΟΙΑΥΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΙΝ ΝΑ ΖΗΤΩΝΤΑΙ ΣΥΝΟΔΟΙ ΔΙ' ΕΝΩΣΙΝ· γελοιωδέστερον δὲ νὰ νομίζεται ὅτι: οἱ Διαμαρτυρόμενοι δύνανται νὰ ἀποπτύσωσι σήμερον τὰς ὁποίας ἔχουσι πρὸ χιλίων ἐτῶν ἤδη βλασφήμους δοξασίας, θεωροῦντες, σὺν τοῖς ρηθεῖσιν, ὡς δεισιδαιμονίαν καὶ τὰς ἀγίας Συνόδους τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ τοὺς Ἁγίους Πατέρας, καὶ τὰς Παραδόσεις, καὶ τὰς Νηστείας, καὶ τὰς Ἑορτάς, καὶ τὸ ἄγαμον τῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν Μοναχῶν, καὶ αὐτὸ τὸ Μοναχικὸν Σχῆμα κ.λ.π., κ.λ.π.

Η ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΝΑΟΥΣ ΑΥΤΗΣ ΕΧΕΙ ΑΝΟΙΚΤΟΥΣ ΠΑΝΤΟΤΕ, ΚΑΙ ΤΑΣ ΚΟΛΥΜΒΗΘΡΑΣ ΠΛΗΡΕΙΣ ΥΔΑΤΩΝ· τὸν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὴν αὐθormήτως καὶ ἀπαρητήτως, οὐ μὴ ἐκβάλῃ ἔξω. Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ΔΕΝ ΔΥΝΑΤΑΙ ΕΠ' ΟΥΔΕΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙ ΝΑ ΔΙΑΣΕΙΣΗ ΟΥΔΕ ΜΕΧΡΙ ΚΕΡΑΙΑΣ ΤΑ ΟΡΙΑ, ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες αὐτῆς. Ὅσοι ἀποδύονται εἰς τὸν τῆς ἐνώσεως ἀγῶνα, Ἡ ΦΡΕΝΑΠΑΤΩΝΤΑΙ, Ἡ ΟΡΜΩΝΤΑΙ ΕΞ ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΝ ΑΙΤΙΩΝ· ΤΟΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΝΤΙΡΡΗΤΟΝ. Διότι περισσότερον πλησιάζουσιν οἱ Ὀθωμανοί, οἱ Εἰδωλολάτραι καὶ οἱ λοιποὶ κτισματολάτραι τὴν Ἀνατολικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν θρησκευτικῶς, ἢ αἱ Ἐκκλησίαι τῶν Διαμαρτυρομένων!!!».

(Θεῖα Μάστιξ. 127 — 131)

Καὶ ὅμως οἱ ἐκ τῶν ἡμετέρων σπιδουαρχίδαι μηδὲν λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν των τὰ ἀνωτέρω καὶ τὰ παρεμφερῆ τούτων πατερικὰ λόγια, μηδὲ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν μαρτυροῦσαν τὰς ἀπὸ χιλίων ἐτῶν γενομένας προσπάθειάς πρὸς ἑνώσιν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἀποτυχούσας πάσας· διότι πάσαι προσέκρουσαν εἰς τὸ ἀγέρωχον καὶ ὑπερφίαλον τῶν Πατρῶν καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν προελθουσῶν ἀπειραρίθμων Προτεσταντικῶν παραφυάδων, ζητούντων ὄχι ἑνωσιν, ἀλλ' ὑποταγὴν καὶ τελείαν ὑποδούλωσιν εἰς αὐτοὺς τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Μὴ λαμβάνοντες —ἐπαναλαμβάνομεν— ὑπ' ὄψιν των τὰ ἀνωτέρω ἀποδύονται εἰς τὸν περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἀχαρὶν ἀγῶνα, φαινομενικῶς μὲν ἐκ φιλοφυχίας κινούμενοι καὶ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Προτεσταντικῶν ψυχῶν ἐνδιαφερόμενοι (ΔΙΟΤΙ ΤΗΝ ΣΩΤΗΡΙΑΝ ΤΗΣ ΙΔΙΚΗΣ ΤΩΝ ΨΥΧΗΣ ΕΧΟΥΣΙΝ ΟΥΤΟΙ ΕΞΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗΝ!!!), οὐσιαστικῶς ὅμως ἄλλους κρυφίους σκοποὺς καὶ σκότια συμφέροντα ἐξυπηρετοῦντες.

Ἄς γνωρίζωσιν ὁμῶς οὗτοι καὶ πάντες οἱ συνεργοῦντες αὐτοῖς καὶ συγκοπιῶντες, ὅτι «ΠΡΟΣ ΚΕΝΤΡΑ ΛΑΚΤΙΖΟΥΣΙ». Διότι ὁ αἰώνιος Ἰδρυτῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀγρυπνεῖ, καὶ θέλει «συντρίψει ὡς σκεύη κεραμέως» πάντας τοὺς τολμώντας νὰ διαρρήξωσιν ἢ καὶ ἀπλῶς νὰ κηλιδώσωσι τὸν ἄχραντον χιτῶνα τῆς Ἐκκλησίας Του.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ

Μοναχὸς Ἀγιορείτης.

ΕΥΦΗΜΙΑ Η ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ

Εἰς τὸν σημερινὸν κόσμον, ὅπου ἡ φιλοζωία, ὁ ἐγωϊσμός, ἡ ὕλιστικὴ παχυλότης μέχρις ἀποκτηνώσεως, ἔχουν καταφάγει τὸ περιεχόμενον τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, σήμερον, λέγομεν, εἶναι δύσκολον νὰ πετάξωμεν μὲ τὰ πτερὰ τῆς πίστεως, καὶ συνεπῶς δὲν ἠμποροῦμε νὰ καταλάβωμεν τὸ μεγαλεῖο τῶν χριστιανῶν μαρτύρων.

Διότι τὸ μεγαλεῖον τοὺς αὐτοὺς εἶναι ἓνα σκίρτημα ψυχῆς, μία ὁλόλαμπρος πίστις, ἡ ὁποία ὥσων πυρακτωμένος καὶ πάμφωτος ἥλιος ἐκρέμετο εἰς τὸ στερῶμα τῆς ψυχῆς των. Ἡ Εὐφημία, εἶναι μία τοιαύτη ψυχὴ. Κατήγετο ἀπὸ ἀρχοντικὸν γένος, μὲ τίτλους καὶ ὕλικά θεμέλια γερά.

Τίποτε δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὴν εὐγενὴ αὐτὴν κόρη. Καὶ ὅμως ἡ ψυχὴ τῆς ἀνεζήτη τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς ὑπερκόσμιου λυτρώσεως τοῦ Σωτῆρος.

Καὶ πὸ εὖρεν. Ὁ Διοκλητιανὸς ἦτο λυσσαλέος διώκτης. Ἡ θύελλα ξέσπασε. Ἡ Εὐφημία κατ' ἀρχὰς ἐκρύβη διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν λαίλαπα. Ὁ διωγμὸς ὅμως ἐκράτει εἰς διάρκειαν. Ἡ μάρτυς ἠναγκάσθη κάποτε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ κρησφύγετό της. Ὁ Ἀνθύπατος Πρίσκος ἦταν ὁ ἀνακριτῆς της. Τῆς ὑπεσχέθη πολλά, τὴν ἐπολιόρκησε μὲ δελεαστικὰς προτάσεις, τὴν ἠπέλιψε μὲ πολλοὺς θανάτους. Ἐμπρὸς τοῦ ὅμως, ἐστέκετο ἄκαμπτος καὶ εὐθυτενὴς ἡ Εὐφημία. Ρίπτεται εἰς τοὺς λέοντας, καὶ τὰ θηρία δὲν τὴν ἀγγίζουν. Μαστιγώνεται καὶ δὲν κάμνει οὐδὲ μορφασμόν. Ἐκ τῶν πολλῶν ὅμως, ταλαιπωριῶν καὶ κατὰ τινὰς ἐξ ἐνὸς δαγκάματος κάποιας ἀρκτοῦ τοῦ ἀμφιθεάτρου εἰς τὸ ὁποῖον ἐρίφθη, ἡ Εὐφημία ἀποθνήσκει.

Οἱ ἐπιζήσαντες χριστιανοὶ μετέφερον ἀπὸ στόματος εἰς στόμα τὸν θαυμασμόν των διὰ τὴν Εὐφημίαν.

Μετὰ τὸν διωγμὸν, ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μεγαλομάρτυρος, ἠγέρθη καλλιμάρμαρος ναός, ἐν τῷ ὁποίῳ συνήλθεν ἡ Δ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος.

Ἀργότερον μὲ τὸν πλήρη θρίαμβον τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ λείψανον τῆς Ἀγίας, μετεφέρθη εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐποποθετήθη εἰς ναὸν κτισθέντα ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας. Ὅταν ὅμως ἐξέσπασεν ἡ ἐπάρατος εἰκονομαχία, τὸ λείψανον τῆς μάρτυρος, μετεφέρθη εἰς Λήμνον διὰ νὰ μὴ καταστραφῇ ὑπὸ τῶν εἰκονομάχων. Ἀργότερον, μετεφέρθη καὶ πάλιν εἰς τὴν βασιλεύουσαν καὶ σήμερον ἐναπόκειται εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

ΑΘΗΝΟΓΕΝΗΣ Ο ΜΑΡΤΥΣ

Εἷς ἐκ τῶν ἀναριθμῶν στρατιωτῶν τοῦ Χριστοῦ. Μία σταγὼν δρόσου ἐκ τοῦ νέφους τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας. Εἷς ἀκόμη ἀναβαθμὸς εἰς τὴν κλίμακα τῆς σωτηρίας μας, ἥτις ὁδηγεῖ πρὸς τὸν Οὐρανόν.

Κατήγετο ἀπὸ τὴν Σεβάστειαν. Ἡγούμενος μικρᾶς μονῆς, ἡσκήτευσεν καὶ ἔζη κατὰ Χριστόν.

Ἡ ἐποχὴ του ὅμως ἦτο φρικτὴ. Διωγμοὶ ἐπὶ διωγμῶν καὶ δλεθροὶ ἐπὶ δλεθρῶν. Ὁ Αὐτοκράτωρ Διοκλητιανὸς εἶχεν διατάξει νέον διωγμὸν. Ὁ αἰμοδόρος Φιλόμαρχος συλ-

ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΜΑΣ

Τὴν Κυριακὴν 25/5/60 (π.ή.) ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τῆς Εὐαγγελιστρίας Κορυδαλλοῦ (Καραχάλιου). Κατ' αὐτὰς ἀπήγγειλαν ὕμνους καὶ διάφορα ᾠσματα οἱ μικροὶ μαθηταὶ παρουσία τοῦ ἐφημερίου πατρός Στεφάνου, τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, τῶν ἀξιωματικῶν κ.κ. γονέων καὶ συγγενῶν τῶν μαθητῶν. Ὁ-

Ἱερεῖς, γονεῖς καὶ παιδιὰ εἰς τὴν Βαρυπόμπη.

μίλησεν δὲ ἐμπνευσμένως ὁ ἱερολογιώτατος Διάκονος πατὴρ Σπυρίδων. Εἰς τὸ τέλος τῆς ἐορτῆς γονεῖς, παιδιὰ καὶ παρευρισκόμενοι συνεχώρησαν τὴν Κατηχητρίαν δίδω δέσποινα Αὐγερινού.

Τὴν ἐπομένην τοῦ Ἁγίου Πνεύματος με ἐπιπεφαλῆς τὴν Κατηχητρίαν Δέσποινα καὶ τὴν βοηθὸν αὐτῆς Ρόδον Γιουλᾶκη, τὰ παιδιὰ τοῦ Κατηχητικοῦ, ἐξέδραμον λίαν πρωὶ ἵνα ἐκκλησιασθοῦν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν «Ἄξιον Ἑστίν». Τὴν μεσημβρίαν με ἐπιπεφαλῆς τὸν ἐφημέριον πατέρα Στέφανον, τὸν ἱερολογιώτατον πατέρα Σπυρίδωνα τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐπιτροπὴν καὶ τοὺς γονεῖς, ἐπεσκέφθημεν τὴν Ἱ. Μονὴν «Ἄξιον Ἑστίν».

Φθάσαντες ὑπεδέχθησαν ἡμᾶς θερμῶς ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς πατὴρ Γόρδιος καὶ ἡ κ. Μαρία Παπαμακαρίου, οἵτινες εἶναι ἄξιοι συγχαρητηρίων. Τὸ ἀπόγευμα ἀδεία τοῦ π. Γόρδιου ἐψάλαμεν παράκλησιν εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ λαβόντες εὐχὰς καὶ εὐλογίας ἀπὸ τὸν π. Γόρδιον ἐπιστρέψαμεν ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλίασει εἰς τὰ ἴδια.

Ι. Καραχάλιος

Ἡ ἐορτὴ τῆς «Παναγίας Ὁδηγητρίας»

Τὴν προπαρελθούσαν Κυριακὴν ἡ Ὁργάνωσις Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» ἐτέλεσε λαμπρὰν λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἀγ. Παρασκευῆς Μοναστηριακίου, προσήλθε πλῆθος κόσμου καὶ συνεχώρη τὸ Δ. Σ. διὰ τὴν ὑπέρθεον δρᾶσιν του.

λαμβάνει τὸν ἅγιον τοῦ Χριστοῦ, στρατιώτην. Προσπαθεῖ νὰ τὸν μεταστρέψῃ εἰς τὰ εἴδωλα. Μάταιος κόπος. Ὁ Ἀθηνόγενής ἵσταται μετὰ τὸ μέτωπον ὑψηλὰ, ἔτοιμος ν' ἀποθάνῃ. Καὶ τὸ παλαιὸν μαρτυρολόγιον λέγει: «ΠΟΛΛΟΥΣ ΤΕ ΒΑΣΑΝΩΝ Αἰκίσμους Ἀμὰ αὐτοῖς ὑπομείνας τὴν ΔΙΑ ΞΙΦΟΥΣ ΔΕΧΕΤΑΙ ΤΕΛΕΥΤΗΝ».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΠΟΤΑΜΙΑ—ΘΑΣΟΥ. Ἰούλιος 1960.—Καὶ ἐφ' ἐταῦς χάρις εἰς τὰς ἀόκνους προσπάθειάς τοῦ Παρρητήματος τῆς Π.Θ.Ε.Ο. Κοινωνίας Ποταμίας νήσου Θάσου ἐπανηγυρίσθη ὁ Ἱερός Ναὸς Ἀγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ μεγαλοπρεπῶς καὶ σεμνοπρεπῶς.

Ἀφ' ἐσπέρας ἐγένετο μέγας ἐσπερινὸς καὶ παράκλησις τῶν Ἀγίων. Τὴν ἐπομένην ἐγένετο Θεία Λειτουργία, ἁγιασμός, ἐπικαιρὸς λόγος καὶ Λιτανεὶα κύκλωθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἱεουργοῦντος τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Πρεσβυτέρου κ. Μιχαὴλ Ν. Σαββοπούλου. Προσκυνηταὶ προσήλθον ἐκ Δράμας καὶ Ποταμίας Θάσου. Ἡ προσέλευσις τῶν πιστῶν ὑπῆρξεν ὀγκώδης, σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις. Οἱ προσκυνῆται ἐφιλοξενήθησαν ἀβραμαίως. Τὸ βράδυ τῆς Ἱερᾶς Πανηγύρεως ἐψάλη ἐσπερινὸς καὶ κατανυκτικὴ παράκλησις πρὸς τὴν Παναγίαν Θεοτόκον.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης σελίδος)

Δι' αὐτὸ πρέπει ἀφοῦ ἐγειρόμεθα ἀπὸ τὴν κλίνην πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, νὰ προσευχώμεθα εἰς τὸν Θεόν, καθὼς καὶ ὅταν πρόκειται νὰ καθίσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ὅταν πρόκειται νὰ κατακλιθώμεν. Ἀκριβέστερον δὲ πρέπει νὰ προσευχώμεθα κάθε ὥρα εἰς τὸν Θεόν καὶ νὰ διατρέχωμεν τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας διὰ συχνῆς προσευχῆς. Ἐπίσης δὲ καὶ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ χειμῶνος καὶ κατὰ τὴν ὥραν τῆς νυκτὸς πρέπει νὰ καταναλίσκωμεν τὸ μεγαλύτερον μέρος εἰς προσευχάς, καὶ νὰ κάμπτωμεν τὰ γόνατα μετὰ πολλὴν φόβον κατὰ τὴν ὥραν τῆς δεήσεως, θεωροῦντες τοὺς ἑαυτοὺς μας εὐτυχισμένους ἐπειδὴ λατρεύομεν τὸν Θεόν.

Πές μου, πῶς θὰ ἀντικρύσῃς τὸν ἥλιον, χωρὶς προηγουμένως νὰ προσκυνήσῃς. Ἐκείνον ποὺ στέλλει στὰ μάτια σου τὸ γλυκύτατο φῶς;

Πῶς θὰ ἀπολαύσῃς τ' ἀγαθὰ τῆς τραπέζης, χωρὶς νὰ εὐχαριστήσῃς Ἐκείνον ποὺ σοὺ ἔδωκε καὶ σοὺ ἐχορήγησε τὰ τόσα ἀγαθὰ;

Μὲ ποίαν ἐλπίδα θὰ κατακλιθῇς τὴν νύκτα, τί ὄνειρα περιμένεις νὰ ἔχῃς, ἐὰν δὲν περιτερίχῃς τὸν ἑαυτὸν σου μετὰ προσευχάς, ἀλλὰ ἀφρούρητος κοιμηθῇς;

Ἀνυπολόγιστος καὶ εὐκόλως λάφυρον εἰς τοὺς πονηροτάτους δαίμονας θὰ γίνῃς, εἰς αὐτοὺς οἱ ὅποιοι γυρίζουν συνεχῶς γύρω μας καὶ μᾶς παραμονεύουν, διὰ νὰ ἀρπάξουν ἀστραπιαίως ἐκείνον ποὺ θὰ συλλάβουν ἀφρούρητο ἀπὸ προσευχὴν.

Ἄν μὲν λοιπὸν, μᾶς ἴδουν νὰ εἴμεθα περιφραγμένοι, μετὰ προσευχάς, ἀπομακρύνονται ταχέως, ὅπως τὸ κάνουν οἱ λησταὶ καὶ οἱ κακούργοι, οἱ ὅποιοι βλέπουν νὰ εἶναι κρεμασμένοι πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ στρατιώτου τὸ ξίφος του.

Ἄν ὁμως συμβῇ νὰ εὕρουν κάποιον γυμνὸν ἀπὸ τὴν πανοπλίαν τῆς προσευχῆς, αὐτὸς ἔφαρπάζεται ἀμέσως ἀπὸ τοὺς δαίμονας καὶ ὠθεῖται εἰς ἀμαρτίας, συμφορὰς καὶ κακὰ.

Ὅλα αὐτὰ πρέπει ἐμεῖς νὰ τὰ φοβούμεθα καὶ νὰ περιτειχίζωμε τοὺς ἑαυτοὺς μας μετὰ προσευχάς καὶ ὕμνους, διὰ νὰ μᾶς ἐλεήσῃ ὁ Θεὸς καὶ νὰ μᾶς κἀνῃ ἀξίους τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν διὰ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ Υἱοῦ, ὃ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ

Ἐλευθέρα μετάφρασις Π.Ι.Β.

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Τὴν 26ην τοῦ παρόντος μηνὸς Ἰουλίου (ΠΟΗ) ἡμέραν Δευτέραν πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὸ Μοναστηράκιον Ἀθηνῶν, ὁδὸς Διοσκουρίων 6 Ἱερὸς Ναὸς τῆς Ἀγίας Ὁσιοπαρθενομάργυρος Παρασκευῆς.

Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ ὁ Μ. Ἐσπερινὸς τὴν δὲ πρωτὴν πανηγυρικὴν Λειτουργίαν μετὰ ἀγιοκλασίας καὶ Θ. Κηρύγματος.

Παρακαλοῦνται οἱ φιλέοργοι ὅπως τιμήσωσι διὰ τῆς προσελεύσεώς των τὴν ἑορτήν.

Ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος καὶ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «Διατὶ ὑμεῖς» παραδίνετε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν παράδοσιν ὑμῶν;»

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Διοίκησις τοῦ Ἀγῶνος, ἀγρυπνοῦσα διὰ τὰς τύχας τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐν ὧν τῆς μελλούσης Πανορθόδοξου Συνόδου ἐν εἰδικῇ συνεδριάσει ἀπεφάσισε τὴν σύστασιν ἁρμοδίας κληρικολαϊκῆς ἐπιτροπῆς, ἥτις θὰ ἐξονυχίσῃ τὸ φλέγον θέμα τοῦ ἡμερολογιακοῦ σχίσματος ἐν Ἑλλάδι. Ἀγαμφισβητήτως, ἐὰν ἡ σύνοδος ἀρθῇ εἰς τὸ ὕψος τῆς οἰκουμένης Ὁρθοδοξίας, ὡς αὕτη ὑποῦται ἀρραγῆς καὶ ἀκαιοτομήτου διὰ μέσου τῶν αἰώνων, δὲν δύναται, παρὰ νὰ ἐπιληφθῇ μὲς τοιαύτης λελανθασμένης καὶ καταδικαστέας παρεκκλίσεως. Ἡ ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. συντόμως θὰ διατυπώσῃ μὲ πλήρη σαφήνειαν καὶ παρρησίαν ὅχι τὴν ἀπορρίψῃ αὐτῆς ἀλλὰ τὴν ἐπιταγὴν τῶν θεμελιωτῶν καὶ πεφωτισμένων πατέρων τῆς Ὁρθοδοξίας τὴν ὁποίαν καμμία σοφιστεία δὲν δύναται ν' ἀνατρέψῃ χωρὶς νὰ τεθῇ αὐτομάτως ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς Μίᾶς καὶ ὁμῆς τῶν πολλῶν Ἐκκλησιῶν.

Νίκας τοῖς Ὁρθοδόξοις δωροῦμενοι

Μεγαλοπρεπῶς καὶ πανευφροσύνως ἑορτάσθη ἡ ἐφ' ἐτεινῇ ἑορτὴ τῶν Κορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου. Πλήθι καὶ κόσμος μὲ συγκινητικὴν κατάνοξιν κατέκλυσε ἐνωρὶς τοὺς πανηγυρίζοντας Ἱεροὺς Ναοὺς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Ἐν μέσω θρησκευτικῆς ἐξάρσεως καὶ ψυχικῆς ἀνατάσεως ἐτελέσθη ἡ Θεία Λειτουργία ὑπὸ πλήθους ἱερέων μας.

Ἐν Ἀθήναις οἱ ἱερεῖς μας αἰδ. Κων(τίνος) Παπαντωνίου, Ἀρχιμ. Δογγίνος Χατζηστεφάνου, Αὐξέντιος Πάστρας καὶ Εὐγένιος Κλαυδιανὸς ἔδωσαν κατὰ τὴν Λειτουργίαν καὶ τὴν περιφορὰν τῆς Εἰκόνης μεγαλοπρεπῆ ἑορταστικὸν τόνον.

Ἐν Πειραιεὶ πλήν τῶν λειτουργῶν Ἀρχιμανδριτῶν Χρυσστόμου Κιούση, Μερκουρίου Καλοσκάμη, Πατρὸς Ἀντωνίου καὶ Ἱεροδιακόνου Σπυρίδωνος Ἐρμογενούς, ἔλαβον μέρος εἰς τὴν περιφορὰν καὶ οἱ Ἀρχιμ. Γερμανὸς Κόζης καὶ αἰδ. Νικόλαος Καλοσκάμης. Ὅταν ἡ συρρέουσα κομποπλήμμυρα ἀπεπύχθη κατὰ τὴν περιφορὰν τῆς Εἰκόνης, προπορευομένης τῆς μοναχικῆς, τοῦ ἀγῆματος ναυτῶν, τῶν ἱερέων μας καὶ τοῦ Προεδρείου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν παλαίμαχον κ. Γ. Κόττην, τὸ θέαμα ἦτο συγκινητικὸν καὶ αἱ σκέψεις ὧν ἐπετρέγγιζαν εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΑΓΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΪΣΙΟΥ

Ἀνωτέρω στιγμιότυπον ἀπὸ τὸν γενόμενον ἑορτασμόν εἰς τὸ μονήριον τοῦ Πατρὸς Παΐσιου Εὐθυμιάδου τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῆς Μεταμόρφώσεως. Εἰς τὸν ἑορτάσαντα κληρικὸν μας εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας χρονία πολλά.

Χ. Κ.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 25ην τοῦ παρόντος μηνὸς ἡμέραν Κυριακὴν κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, πανηγυρίζει ὁ δισυπόστατος Ἱερὸς Ναὸς Τριῶν Ἀγίων Παρθένων καὶ Ἀγίας Ἀννης, παρὰ τῷ Ροῦφ.

Τὴν 26ην τοῦ ἰδίου μηνὸς πανηγυρίζουν ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίας Παρασκευῆς Μοναστηρακίου καὶ ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίας Παρασκευῆς Μενιδίου Ἀττικῆς.

Τὴν 28ην Ἰουλίου πανηγυρίζουν αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ: α) Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου εἰς Λυκόβρυσιν Ἀττικῆς, (Αὐτοκίνητα Κάτω Κηφισιάς, Στάσις Ἀγ. Εἰρήνης).

β) Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου εἰς Παιανίαν Ἀττικῆς, (Αὐτοκίνητα Κορωπίου, Στάσις Καρελᾶ).

Εἰς ἀμφοτέρας τὰς Μονὰς θὰ τελεσθοῦν κατανυκτικαὶ ἀγρυπνίαι.

Σοφία Κηρύκου

Ἐντὸς κατανυκτικῆς ἀτμοσφαιρᾶς καὶ ἐν μέσω πολυπληθῶν συγγενῶν καὶ φίλων ἐτελέσθη τὸ 40θήμερον μνημόσυνον τῆς χριστιανῆς δεσποίνης Σοφίας Κηρύκου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγ. Βασιλείου Ψυχικοῦ. Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» εὐχεταὶ ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς τάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτῆς, ἐνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται.

Ἔργον καλὸν

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» ἐγκωμωμένη ἐν Χριστῷ φιλοδοξεῖ νὰ καταστῇ ὁδηγὸς ἢ στενωπὴ φωνῇ τοῦ κλυδωνιζομένου σκάφους τῆς Ἐκκλησίας. Τὴν ἐπιτυχίαν ὁμῶς αὐτῆς πλὴν τῆς θείας βοηθείας, ἥτις διὰ τὰ ἀνθρώπινα ἀντιπροσωπεύει τὸ Α καὶ Ω πάσης προσπάθειας, τὴν ἐπιτυχίαν λέγομεν θὰ τὴν οἰκοδομήσουν πάντες οἱ Χριστιανοί. Καὶ ὁ μεμορφωμένος μὲ τὴν κοσμικὴν σοφίαν καὶ ὁ ἀδαὴς διότι καὶ οἱ δύο ἔχουν τὴν σοφίαν τῆς πίστεως ἥτις ἀκόμη καὶ τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου τοῦτον ἐξελέξατο ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ.

Καλοῦνται συνεπῶς οἱ πάντες καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἐπικλήσεως δὲν εἶναι ἄλλη παρὰ τῆς στρατευομένης καὶ πολεμουμένης λυσσωδῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἐνισχύσων τὸ ἔργον τῆς «Φωνῆς» παντὶ σθένει, πάσει δυνάμει καὶ διὰ τῆς μεγαλυντέρας κυκλοφορίας αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς ἀποστολῆς ἀνταποκρίσεων, εἰδήσεων καὶ πληροφοριῶν, βέβαιοι ὄντες ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος θέλει εἰπεῖ εἰς πάντας «Ἔργον καλὸν ἡγάσασθε εἰς ἐμὲ».